

Arrest

nr. 172 876 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de behandeling van het beroep, bij beschikking van 19 mei 2016 vastgesteld op 13 juni 2016, naar de terechtzitting van 27 juni 2016 wordt verdaagd.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 4 december 2012 te Turkije in het huwelijk met Ö. V., die eveneens de Turkse nationaliteit heeft.

1.2. Op 2 april 2013 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 20 juni 2013 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. De verzoekster komt op 12 april 2014 aan in België en wordt op 14 april 2014 te Gent in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 10 juli 2014.

1.4. Op 14 april 2014 verzoekt de verzoekster om toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 juni 2014 wordt de beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

1.5. Op 24 februari 2015 wordt een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk tussen de verzoekster en Ö. V. Op 21 september 2015 geeft het parket een negatief advies aangaande de registratie van het huwelijk.

1.6. Op 10 juni 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Deze beslissing is niet ter kennis gebracht van de verzoekster.

1.7. Op 18 maart 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 164 809 van 26 maart 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 317.

1.8. Op 18 maart 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Er is een risico op onderduiken, daarom kan voor vertrek geen enkele termijn worden toegestaan. Op 10/06/2015 gaf DVZ aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. De stad Gent nodigde mevrouw Ö. (...) tot tweemaal toe uit om het bevel te komen betekenen maar mevrouw kwam niet opdagen. De echtgenoot van mevrouw (Ö. V. (...)) kwam echter wel langs en verklaarde dat mevrouw met de noorderzon was verdwenen' (info via mail ontvangen op 23/09/2015). Het is niet duidelijk of mevrouw een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Het feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, betekent niet dat ze daar permanent verblijft.

Op 14/04/2014 vroeg betrokkene toelating tot verblijf op basis van artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15/12/1980 aan.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene heeft een echtgenoot in België, de heer Ö. V. (...), die legaal in het land verblijft en bij wie ze (soms?) zou verblijven. Het parket van Gent gaf op 21/09/2016 al een negatief advies over de registratie van hun huwelijk. Er zijn bovendien redenen om aan te nemen dat de relatie niet van een

leien dakje verloopt. De politie van Gent werd immers op 18/03/2016 opgeroepen naar aanleiding van familiaal geweld tussen het echtpaar. Volgens de verklaring van betrokkene aan de politie zou mijnheer Ö. (...) betrokkene regelmatig slaan en haar ook gebruiken als seksslavin. Het is waarschijnlijk niet in het belang van betrokkene om bij de echtgenoot te blijven. Mocht betrokkene ondanks alles toch bij haar echtgenoot willen blijven, dan kan in verband met de eventuele schending van art. 8 van het EVRM worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"

1.9. Op 12 april 2016 is de verzoekster met ondersteuning van IOM vanuit het gesloten centrum van Brugge teruggekeerd naar Turkije.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in de rechtsplegingsdossiers van de zaken met nummers 186 265 en 187 317.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ (hierna: Slachtofferrichtlijn), van artikel 59.3 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, ondertekend te Istanbul op 11 mei 2011 en goedgekeurd bij wet van 1 maart 2016 (hierna: Verdrag van Istanbul), van het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging als fundamenteel rechtsbeginsel van het Unierecht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het inreisverbod vindt zijn grondslag in de Terugkeerrichtlijn, een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen. Het inreisverbod is één van de instrumenten die de richtlijn de lidstaten aanreikt om een zo efficiënt mogelijk terugkeerbeleid te voeren van derdelanders die zich in een irreguliere verblijfssituatie bevinden.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt: " 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten. 2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

*Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:
"(...)"*

Er werd verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, en dit in toepassing van artikel 74/14 Vw. De verwerende partij meent dat er in verzoeksters geval immers een risico op onderduiken is.

De terugkeerrichtlijn definieert 'onderduikrisico' in artikel 3.7.7.: "het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht".

De vreemdelingenwet definieert "risico op onderduiken" in artikel 1.11 als volgt: "het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen".

Het risico op onderduiken gaat met andere woorden de verwijderingsprocedure vooraf. Er is enkel een risico op onderduiken indien de onderdaan van een derde land reeds het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering.

Verzoekster heeft nooit het voorwerp gevormd van een procedure tot verwijdering. De bijlage 13septies is de eerste beslissing die haar een terugkeerverplichting oplegt. Het is pas na de betekening van de beslissing dat zij met andere woorden het voorwerp vormt van een procedure tot verwijdering. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er een risico op onderduiken is in haar geval. Het is pas sinds 18 maart 2016 dat zij het voorwerp vormt van een terugkeerbeslissing.

Indien uw Raad meent dat verzoekster toch wist dat haar een terugkeerverplichting zou opgelegd worden naar aanleiding van de uitnodiging van de stad Gent en de verklaring van haar echtgenoot dat zij met de noorderzon verdwenen was, er op gewezen moet worden dat gelet op de bijzonder gewelddadige en abusieve aard van de relatie vanwege haar echtgenoot het voor verwerende partij duidelijk had moeten zijn dat er een reëel risico is dat verzoekster zich van haar man niet mocht aanbieden aan de autoriteiten.

Verzoekster werd sinds zij op het grondgebied was opgesloten in de echtelijke woning. Zij heeft nooit uit vrije wil kunnen vertrekken of zich naar de gemeente begeven.

Zij heeft zich zelf op 17 maart 2016 aangeboden aan de autoriteiten, door de bescherming van de politie te verzoeken tegen de agressie van haar man.

Dit sluit uit dat er een reëel risico is dat verzoekster zich aan de autoriteiten onttrekt. Zij zocht zelf hun bescherming op. Uit de feiten blijkt duidelijk dat er geen risico op onderduiken voorhanden was en dat verwerende partij niet mocht overgaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.

Het is manifest onredelijk van verwerende partij, en in strijd met de definitie van een risico op onderduiken, om verzoekster op die basis geen termijn toe te kennen het grondgebied te verlaten.

Op zijn minst had verwerende partij ook een bevel kunnen afleveren waarvan de termijn minder dan zeven dag was, maar niet zonder termijn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verwerende partij geopteerd heeft om een bevel af te leveren zonder enige termijn. Het feit dat verzoekster jarenlang werd opgesloten, het slachtoffer is van ernstig huiselijk geweld, en het slachtoffer is van seksueel misbruik en zelf de bescherming van de politie gevraagd heeft had daarbij moeten in rekening gebracht worden.

Indien verzoekster een bevel met een termijn tussen 1 en 7 dagen had gekregen, kon er haar geen inreisverbod opgelegd worden.

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden door niet te motiveren waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend ondanks de haar gekende feiten, eigen aan de zaak, en door niet te motiveren waarom verzoekster niet aan preventieve maatregelen in de zin van artikel 74/14, §2 Vw. onderworpen werd.

Het risico op onderduiken dient immers conform het proportionaliteitsbeginsel beoordeeld te worden en rekening houdende met alle elementen eigen aan het geval, zoals het feit dat verzoekster slachtoffer is van ernstig huiselijk geweld, en herhaaldelijk geweld in hechte relaties, seksueel geweld en door haar man van haar vrijheid beroofd werd. Verwerende partij heeft dit niet gedaan en het proportionaliteitsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verwerende partij is verplicht om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij ook rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Verwerende partij motiveert niet waarom er voor een inreisverbod van twee jaar gekozen werd in het licht van de individuele omstandigheden van verzoekster, namelijk het feit dat zij al jaren opgesloten zat, met de dood bedreigd werd, en slachtoffer was bij zonder ernstig huiselijk geweld en seksueel misbruik.

Er kan niet ingezien worden hoe de keuze voor een inreisverbod op zich, en de keuze voor een inreisverbod van 2 jaar op met deze elementen rekening heeft gehouden, en hoe dit een proportionaliteitstoets heeft kunnen doorstaan. De bestreden beslissing is volstrekt onevenredig gelet op de feiten eigen aan de zaak.

Gelet op de feiten, verzoekster is het slachtoffer van genderspecifiek geweld, wordt jarenlang opgesloten, fysiek en seksueel misbruikt, roept de hulp in van de ordediensten, wordt niet gehoord, maar wordt zelf aangehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied, dient de bestreden beslissing onderzocht te worden vanuit de fundamentele grondrechten die gewaarborgd worden bij de toepassing van Unierecht, meer bepaald het absolute recht op menselijke waardigheid, de toegang tot de rechter, geïnterpreteerd vanuit de rechten van het slachtoffer, en de positieve verplichtingen die op staten rusten op vlak van onderzoek en bescherming tegen onmenselijke of vernederende behandelingen en het recht op leven.

Gelet op het feit dat een bijlage 13sexies een toepassing uitmaakt van de Terugkeerrichtlijn, wordt er Unierecht toegepast en dient het Handvest van de Grondrechten van de Unie gerespecteerd te worden bij de beslissingname.

De werkingssfeer van het Handvest, zoals bepaald in artikel 51 van het Handvest, is dubbel. Enerzijds, zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen en organen van de Europese Unie, waarbij het subsidiariteitsbeginsel in acht moet worden genomen. Alle EU-instellingen (bv. het HvJ, de Raad en de Commissie) en organen (bv. EU-Agentschappen, zoals Frontex) dienen bijgevolg conform het Handvest te handelen. Dit betekent onder meer dat bij de totstandkoming van Unierecht, zoals EU-richtlijnen, als bij het uitvoeren van EU-gecoördineerde operaties rekening moet worden gehouden met het Handvest. Anderzijds, gelden de bepalingen eveneens voor nationale overheden van lidstaten wanneer zij Unierecht ten uitvoer brengen. De toelichtingen verduidelijken dat dit zowel van toepassing is op de centrale overheden als op de regionale of lokale autoriteiten, alsmede op overheidslichamen wanneer zij het recht van de Unie toepassen, zoals administraties of nationale rechters (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303, 32., zie M. Maes en A. Wijnants, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, nr. 1, pg. 7).

Artikel 1 van het Handvest voorziet in het recht op menselijke waardigheid. In 2001 bevestigde het HvJ dat het recht op menselijke waardigheid deel uitmaakt van het Unierecht. Wanneer de conformiteit van een EU-handeling met de algemene beginselen van het Unierecht wordt getoetst, zal het HvJ eveneens toezien op de eerbiediging van het fundamentele recht op menselijke waardigheid en op menselijke

integriteit (HvJ 9 oktober 2001, C-377/98, *Nederland v. Europees Parlement en de Raad*, pt. 70-77). Sinds december 2009, stelt artikel 1 van het Handvest op bindende wijze: "De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geeerbiedigd en beschermd". De toelichtingen bij het Handvest verwijzen als bron voor deze bepaling naar de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 die stelt: "... overwegende, dat erkenning van de inherente waardigheid en de gelijke en onvervreembare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld". De menselijke waardigheid behoort tot de kern van het Handvest en is absoluut.

Vanuit de menselijke waardigheid dient ook de evenredigheidsplicht gerespecteerd te worden en dient verzoeksters persoonlijke situatie daarbij in acht genomen te worden. Zij is het slachtoffer van genderspecifiek geweld, ernstig fysiek en seksueel misbruik en werd door haar man van haar vrijheid beroofd, en met de dood bedreigd. Toen zij aangifte deed van dit geweld door haar man kreeg zij geen toegang tot een tolk, werd er geen klacht genoteerd, en werd zij opnieuw van haar vrijheid beroofd, ditmaal door de Belgische staat en met het oog op verwijdering. Daar komt de bestreden beslissing bovenop om verzoekster nog eens voor de komende 2 jaar te verbieden het land en de Unie te betreden.

Als slachtoffer geniet zij nochtans enkele Europese waarborgen. Vooral nog werd richtlijn 2012/29/EU niet omgezet naar Belgisch recht en kunnen de bepalingen direct voor een nationale rechter ingeroepen worden. Het gaat om Unierecht en Uw raad moet als nationale rechter het Europees recht eerbiedigen en zoveel mogelijk toepassen in de nationale rechtsorde.

Uit overweging 5 van richtlijn 2012/29/EU blijkt duidelijk dat de richtlijn werd gecreëerd met oog op het bieden van bescherming aan slachtoffers van huiselijk geweld:

"(5) In zijn resolutie van 26 november 2009 over de uitbanning van geweld tegen vrouwen (7) heeft het Europees Parlement er bij de lidstaten op aangedrongen hun nationale wetgeving en beleid ter bestrijding van alle vormen van geweld tegen vrouwen aan te scherpen en actie te ondernemen om de oorzaken van geweld tegen vrouwen aan te pakken, met name door middel van preventiemaatregelen, en verzocht het de Unie het recht op bijstand en ondersteuning te waarborgen voor alle slachtoffers van geweld"

Uit overweging 9 blijkt het belang van criminaliteit te bestrijden voor zowel slachtoffer als maatschappij en wordt er gesteld dat slachtoffers van strafbare feiten erkend moeten worden, en dit zonder enige discriminatie op grond van verblijfsstatus. Ze moeten beschermd worden tegen verdere of secundaire victimisatie door een ongepaste behandeling als slachtoffer.

"(9) Criminaliteit is zowel een vergrijp tegen de samenleving als een schending van de individuele rechten van het slachtoffer. Slachtoffers van strafbare feiten moeten als zodanig worden erkend en op een respectvolle, tactvolle en professionele manier worden behandeld, zonder enig onderscheid op welke grond dan ook, zoals ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbepelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd, geslacht, genderexpressie, genderidentiteit, seksuele gerichtheid, verblijfsstatus of gezondheid. In alle contacten met een bevoegde autoriteit die in het kader van strafprocedures optreedt en organisaties die in contact komen met slachtoffers, zoals slachtofferhulp- of herstelrechtorganisaties, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie en onmiddellijke behoeften, de leeftijd, het geslacht, de eventuele handicap en het ontwikkelingsniveau van slachtoffers van strafbare feiten, en hun lichamelijke, geestelijke en morele integriteit moet volledig worden gerespecteerd. Slachtoffers van strafbare feiten moeten worden beschermd tegen secundaire en herhaalde victimisatie, tegen intimidatie en tegen vergelding, passende ondersteuning krijgen om hun herstel te bevorderen en voldoende toegang tot de rechter krijgen

Overweging 10 zet uiteen dat de rechten uit de richtlijn niet mogen afhangen van de verblijfsstatus van het slachtoffer.

Overweging 17 definieert wat gendergerelateerd geweld is, en merkt dit geweld aan als een vorm van discriminatie en een schending van de fundamentele vrijheden van het slachtoffer. Er wordt benadrukt dat slachtoffers bijzonder kwetsbaar zijn en bijzondere ondersteuning behoeven.

"(17) Geweld dat zich richt tegen een persoon wegens het geslacht, de genderidentiteit of de genderexpressie van die persoon of waaronder personen van een bepaald geslacht in onevenredige mate te lijden hebben, wordt aangemerkt als gendergerelateerd geweld. Het kan resulteren in lichamelijke, seksuele, emotionele of psychologische schade, dan wel economisch nadeel voor het

slachtoffer. Gendergerelateerd geweld wordt aangemerkt als een vorm van discriminatie en als een schending van de fundamentele vrijheden van het slachtoffer, en omvat geweld in hechte relaties, seksueel geweld (onder meer verkrachting, aanranding en seksuele intimidatie), mensenhandel en slavernij, en verschillende vormen van schadelijke praktijken zoals gedwongen huwelijken, genitale verminking bij vrouwen en zogenaamde „eengerelateerde misdrijven“. Vrouwelijke slachtoffers van gendergerelateerd geweld, en hun kinderen, hebben vaak behoefte aan bijzondere ondersteuning en bescherming, in verband met het hoge risico van secundaire en herhaalde victimisatie, van intimidatie en van vergelding in verband met dergelijk geweld."

"(18) Waar geweld in een hechte relatie wordt gepleegd, wordt het gepleegd door een persoon die de huidige of voormalige echtgeno(o)t(e) of partner of een ander familielid van het slachtoffer is, ongeacht of de dader een woning met het slachtoffer deelt of heeft gedeeld. Achter dergelijk geweld kan lichamelijk, seksueel, psychologisch of economisch geweld schuilgaan en het kan resulteren in lichamelijk of geestelijk letsel, emotionele schade of economisch nadeel. Geweld in hechte relaties is een ernstig en vaak verborgen sociaal probleem, dat een systematisch psychologisch en lichamelijk trauma kan veroorzaken dat ernstige gevolgen heeft, omdat de dader een persoon is in wie het slachtoffer vertrouwen moet kunnen stellen. Slachtoffers van geweld in hechte relaties kunnen daarom behoefte hebben aan bijzondere beschermingsmaatregelen. Vrouwen zijn onevenredig vaak het slachtoffer van dit soort geweld, en de situatie kan nog worden verergerd als de vrouw economisch, sociaal of met betrekking tot haar recht op verblijf afhankelijk is van de dader."

Overweging 38 zet uiteen dat slachtoffer van herhaald geweld in hechte relaties in een lidstaat waarvan zij geen onderdaan zijn, zoals verzoekster, bijzonder kwetsbaar zijn en speciale garanties behoeven.

"(38) Aan personen die bijzonder kwetsbaar zijn of zich in situaties bevinden waarin zij worden blootgesteld aan een bijzonder hoog risico op schade, zoals mensen die het slachtoffer zijn van herhaald geweld in hechte relaties, en slachtoffers van gendergerelateerd geweld of van andere strafbare feiten in een lidstaat waarvan zij geen onderdaan of inwoner zijn, moet gespecialiseerde ondersteuning en wettelijke bescherming worden verstrekt. Gespecialiseerde hulporganisaties moeten gebaseerd zijn op een geïntegreerde en doelgerichte benadering, die in het bijzonder rekening houdt met de specifieke behoeften van slachtoffers, de ernst van de als gevolg van het strafbare feit geleden schade, alsmede de relatie tussen slachtoffers, daders, kinderen en hun ruimere sociale omgeving. Een belangrijke taak van deze organisaties en hun personeel, aan wie een belangrijke rol toekomt bij het verlenen van ondersteuning aan het slachtoffer bij het herstel en het te boven komen van mogelijke schade of een mogelijk trauma als gevolg van een strafbaar feit, moet erin bestaan het slachtoffer te informeren over de in deze richtlijn opgenomen rechten zodat hij beslissingen kan nemen in een ondersteunende omgeving waarin hij met waardigheid, respect en gevoel wordt behandeld. De soorten ondersteuning die door deze gespecialiseerde hulporganisaties moeten worden geboden, kunnen omvatten: het verschaffen van onderdak en veilige opvang, eerste medische zorg, doorverwijzing voor medisch en forensisch onderzoek met het oog op bewijsvergaring in het geval van verkrachting of aanranding, kort- of langdurende psychologische bijstand, traumazorg, juridisch advies, belangenbehartiging en specifieke diensten voor kinderen als directe of indirecte slachtoffers."

Ten slotte zet artikel 66 uiteen hoe de slachtofferrichtlijn invulling geeft aan het concept 'menselijke waardigheid' en de grondrechten van het Handvest:

"(66) In deze richtlijn worden de grondrechten en de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie erkende beginselen in acht genomen. Deze richtlijn streeft er met name naar het recht op waardigheid, leven, lichamelijke en geestelijke integriteit, vrijheid en veiligheid, eerbiediging van het privéleven en familie- en gezinsleven, het recht op eigendom, het non-discriminatiebeginsel, het beginsel van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, de rechten van het kind, van ouderen en van personen met een handicap, en het recht op een eerlijk proces te bevorderen"

Verzoekster haar recht op menselijke waardigheid dat dient gerespecteerd te worden bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod dient beoordeeld te worden met respect voor Unierecht, en rekening houdend met alle gekende omstandigheden. Gezien zij als slachtoffer zonder wettig verblijf van herhaaldelijk geweld in hechte relaties, als slachtoffer seksueel en fysiek misbruik dat door haar man van haar vrijheid beroofd werd, die bescherming zocht als slachtoffer bij de Belgische overheid, en daarop door die zelfde Belgische overheid ook van haar vrijheid beroofd werd en een terugkeerverplichting opgelegd kreeg zonder termijn voor vrijwillig vertrek met een verbod om de komende 2 jaar de Unie te betreden, en in detentie geplaatst werd met wat een secundaire traumatisering met zich meebrengt, in plaats van gehoord te worden als slachtoffer, toegang te krijgen tot het strafrecht als slachtoffer, begeleiding en traumazorg te krijgen, maakt een schending uit van haar menselijke waardigheid.

Artike 1 van de slachtoffer richtlijn voorziet dat slachtoffers van strafbare feiten passende informatie, ondersteuning en bescherming krijgen en aan de strafprocedure kunnen deelnemen. De lidstaten zorgen ervoor dat slachtoffers op een respectvolle, tactvolle, geïndividualiseerde, professionele en niet-discriminerende manier worden erkend en bejegend in alle contacten met slachtofferhulp- of herstelrecht-organisaties of een bevoegde autoriteit, die in het kader van de strafprocedure optreedt. Het artikel voorziet in laatste instantie dat de in de richtlijn opgenomen rechten jegens slachtoffers op niet-discriminerende wijze worden toegepast, mede wat hun verblijfsstatus betreft.

Verzoekster heeft als slachtoffer in die zin door de bestreden beslissing geen enkele van de in de richtlijn vermelde rechten genoten. Gelet op het feit dat er zonder enige proportionaliteitstoets voorrang werd gegeven aan dwangmaatregelen op grond van haar verblijfsstatus werd zij discriminatoir behandeld.

Zij heeft geen rechten op informatie bij eerste contact met een bevoegde overheid genoten zoals voorzien in artikel 4 de richtlijn. De bestreden beslissing ondermijnt haar recht om te worden gehoord in de zin van artikel 10 van de richtlijn. En ook het recht op bescherming als slachtoffer in de zin van artikel 18 van de richtlijn werd geschonden door de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster werd blootgesteld aan secundaire en herhaalde victimisatie.

In dit kader dient de nog maar net door België geratificeerde Conventie van Istanboel ingeroepen te worden, met name artikel 59.3 van de Conventie dat voorziet:

"3 Parties shall issue a renewable residence permit to victims in one of the two following situations, or in both:

*a where the competent authority considers that their stay is necessary owing to their personal situation;
b where the competent authority considers that their stay is necessary for the purpose of their co-operation with the competent authorities in investigation or criminal proceedings."*

Artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Door in het geval van verzoekster, een slachtoffer van herhaaldelijk geweld in hechte relaties, als slachtoffer seksueel en fysiek misbruik dat door haar man van haar vrijheid beroofd werd, die bescherming zocht als slachtoffer bij de Belgische overheid, bij dit eerste contact direct aan de politiediensten het bevel te geven verzoekster aan te houden en de bestreden beslissing te betekenen, heeft verzoekster geen doeltreffende voorziening in rechte genoten om de strafbare feiten waarvan zij slachtoffer is behandeld te zien door het gerecht. Daarvoor moet zij immers minstens in de mogelijkheid zijn haar rechten als slachtoffer in de zin van de slachtofferrichtlijn uit te oefenen, en daadwerkelijk gehoord te worden als slachtoffer en te kunnen participeren als slachtoffer in het onderzoek. Haar terugkeerverplichting zonder termijn voor vrijwillig vertrek en haar verwijdering naar Turkije met een inreisverbod van 2 jaar, zonder dat zij effectief gehoord werd door het gerecht naar aanleiding van de strafbare feiten schenden het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 47 van het Handvest.

De terugkeerrichtlijn dient conform het Handvest van grondrechten toegepast te worden, en conform de fundamentele rechten van derdelanders in onwettig verblijf, met inachtnaam van het evenredigheidsbeginsel.

De punten 2, 4, 8, 9 en 16 van de considerans van richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348, blz. 98) bepalen:

"(2) De Europese Raad [...] heeft erop aangedrongen, op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.

[...]

(4) Om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, moeten duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld.

[...]

a) Het wordt als legitiem erkend dat de lidstaten onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, verplichten terug te keren, mits er billijke en efficiënte asielstelsels zijn, die het beginsel van non-refoulement volledig respecteren.

De Europese Commissie heeft verduidelijkend gesteld in het 'Return Handbook' dat derdelanders in onwettig verblijf toegang moeten hebben tot het gerecht en klacht moeten kunnen indienen als slachtoffer zonder te moeten vrezen daarbij gerepatriëerd te worden:

"Access to justice:

In the interest of fighting crime, Member States may consider introducing possibilities for victims and witnesses to report crime without fear of being apprehended. To this end, the following good practices may be considered:

- *introducing possibilities for anonymous, or semi-anonymous, or other effective reporting facilities;*
- *offering victims and witnesses of serious crimes the possibility to turn to the police via third parties (such as a migrants ombudsman, specially designated officials; or entities providing humanitarian and legal assistance);*
- *defining conditions under which victims or witnesses of crime, including domestic violence, could be granted residence permits building upon standards included in Directive 2004/81/EC and Directive 2009/52/EC. "* (bijlage 2).

Indien verzoekster effectief zou gehoord geweest zijn voordat de bestreden beslissing genomen werd dan zou verwerende partij over de nodige informatie beschikt hebben die haar in staat zou gesteld hebben rekening te houden met de nood aan slachtofferbegeleiding, het risico op secundaire victimisatie, en de nood om te kunnen meewerken aan het strafrechtelijke onderzoek tegen haar man.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten *Kamino International Logistics*, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 42). Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie arresten *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, punt 49, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt 47).

Het recht om te worden gehoord werd recent gekwalificeerd door het Hof van Justitie (HvJ, zaak C-249/13, *Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques*, 11 december 2014). In dit verband heeft het Hof ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ, zaak C-249/13, *Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques*, 11 december 2014, punten 48-49). Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren

rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

Verzoekster had moeten haar rechten als slachtoffer gewaarborgd zien en had moeten de noodzakelijke traumabegeleiding krijgen en in een aangepaste setting die rekening houdt met haar kwetsbaarheid gehoord moeten worden zodat zij de DVZ verder had kunnen informeren aangaande haar situatie en de DVZ zou kunnen oordelen of een inreisverbod van twee jaar wel geschikt is voor haar.

Zonder deze onregelmatigheid, het feit niet effectief gehoord te zijn voordat de beslissing werd genomen, had waarschijnlijk geleid tot een afloop of andere beslissing van verwerende partij."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 47 van het Handvest van de Grondrechten, van de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de richtlijn 2012/29/EU, van artikel 59.3 van de Conventie van Istanboel, van het hoorrecht, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat er enkel een risico op onderduiken is indien de onderdaan van een derde land reeds het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, terwijl zij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedure tot verwijdering. Zij vervolgt dat zij zich niet mocht aanbieden bij de autoriteiten van haar echtgenoot. Zij geeft aan dat zij werd opgesloten door haar echtgenoot en dat dit niet hetzelfde is als onderduiken. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken waarom verwerende partij zou gekozen hebben van haar zonder termijn te bevelen het grondgebied te verlaten. Het zou onredelijk zijn haar geen termijn toe te kennen het grondgebied te verlaten. Verwerende partij zou bovendien niet motiveren waarom er voor een inreisverbod van twee jaar wordt gekozen in het licht van de individuele omstandigheden van verzoekster.

Verzoekster stelt verder dat zij het slachtoffer is van genderspecifiek geweld, die de hulp inroept van de ordediensten, doch die niet gehoord werd, maar zelf werd aangehouden met het oog op verwijdering. Zij stelt dat toen zij aangifte deed van dit geweld door haar man, zij geen toegang kreeg tot een tolk, er geen klacht werd genoteerd en zij van haar vrijheid werd beroofd. Zij vervolgt dat zij niet op een waardige manier is behandeld geweest en dat haar hoorrecht geschonden werd.

Verwerende partij heeft de eer in hoofde op te merken dat voor zover verzoekster betoog gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, haar grieven niet dienstig kunnen worden aangevoerd in huidige procedure, daar de thans bestreden beslissing het inreisverbod betreft.

In ondergeschikte orde laat verwerende partij aangaande verzoekster kritiek omtrent het risico op onderduiken gelden dat, in het bevel om het grondgebied te verlaten, met de verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat aan verzoekster geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, omdat er een risico bestaat op onderduiken.

Artikel 1.11 van de vreemdelingenwet geeft de definitie weer van het begrip 'risico op onderduiken':

"risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;"

Waar verzoekster betoogt dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten moet zijn afgeleverd alvorens er besloten kan worden dat er sprake is van een risico op onderduiken, maakt zij een verkeerde lezing van voormelde bepaling. Er wordt immers in voormelde bepaling aangegeven dat de onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, wat in casu het geval is. Verzoeksters werd immers op 18 maart 2016 bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en zij maakte derhalve het voorwerp uit van een procedure tot verwijdering.

De Raad oordeelde dienaangaande in het arrest met nummer 164.809 van 26 maart 2016 als volgt:

"Waar verzoekster betoogt dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten moet zijn afgeleverd alvorens er sprake kan zijn van een risico op onderduiken, maakt zij een verkeerde lezing van de

voormelde bepaling. Verzoekster maakt, met de bestreden beslissing, het voorwerp uit van een procedure tot verwijdering en gemachtigde motiveert met objectieve en ernstige elementen waarom geen termijn kan worden toegekend om het grondgebied te verlaten.”

Waar zij vervolgens betoogt dat niet gemotiveerd zou zijn waarom geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten kan eenvoudigweg verwezen worden naar de thans bestreden beslissing:

“Er is een risico op onderduiken, daarom kan voor vertrek geen enkele termijn worden toegestaan. Op 10/06/2015 gaf DVZ aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. De stad Gent nodigde mevrouw Ö. (...) tot tweemaal toe uit om het bevel te komen betekenen maar mevrouw kwam niet opdagen. De echtgenoot van mevrouw (Ö. V. (...)) kwam echter wel langs en verklaarde dat mevrouw ‘met de noorderzon was verdwenen’ (info via mail ontvangen op 23/09/2015). Het is niet duidelijk of mevrouw een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Het feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, betekent niet dat ze daar permanent verblijft.”

Omdat verzoekster niet inging op de verscheidene uitnodigingen om het bevel van 10 juni 2015 te betekenen en verzoekster echtgenoot aan de ambtenaar van de stad Gent verklaarde dat zij ‘met de noorderzon was verdwenen’ stelde verwerende partij terecht in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is of verzoekster een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar. Er wordt verder aangegeven dat het feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, niet betekent dat ze daar permanent verbleven heeft.

Verwerende partij verwijst verder in de beslissing naar de e-mail van de 23 september 2016 uitgaande van een administratief medewerkster Dienst Burgerzaken gericht aan mevrouw W. E. (...). Hieruit blijkt het volgende (stuk 3):

“Mevrouw Ö. (...) is ook niet komen opdagen op de 2de uitnodiging. Als bijlage de brieven die verstuurd werden. Haar echtgenoot is wel komen zeggen als reactie op de 2de brief dat ze met de noorderzon verdwenen is. Een aantal weken terug heb ik wel telefoon gekregen van het CAW met vragen over mevrouw haar dossier. Ik heb toen gemeld dat mevrouw haar dringend aan onze loketten diende te begeven, maar tot op heden hebben we haar nog niet gezien. Ze vertoeft nog ergens in Gent. Veel succes met de zoektocht!!!”

Het is geenszins kennelijk onredelijk op grond van bovenstaande gegevens te oordelen dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat. Ook de Raad oordeelde in die zin in haar arrest met nummer 164.809 van 26 maart 2016.

Verwerende partij kan dienaangaande nog naar een ander zeer recent arrest van de Raad verwijzen met nummer 165.167 van 1 april 2016 m.b.t. het “risico op onderduiken” dat afgeleid werd uit het “geen gevolg geven aan een oproepingsbrief van het gemeentebestuur” (passage 2.2.2.3, bladzijde nummer 13 van het arrest).

Verzoekster betoogt thans dat zij werd opgesloten door haar echtgenoot en dat dit niet hetzelfde is als onderduiken. Er dient echter te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft en die derhalve niet van die aard is afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Op 18 maart 2015 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf op het adres van haar echtgenoot en dienaangaande wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat het feit dat zij door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, niet betekent dat ze daar permanent verbleven heeft, wat geenszins kennelijk onredelijk is. Verzoekster voegt geen enkel stuk toe waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief al die tijd op het adres verbleef alwaar zij op 18 maart 2016 werd aangetroffen, zodat zij niet aantoonde dat verwerende partij zich gesteund heeft op onjuiste feitenvindingen.

Waar zij voorhoudt als zou in de thans bestreden beslissing niet gemotiveerd zijn waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar worden opgelegd, toont eenvoudige lezing het volgende aan: “(…)”

Er wordt derhalve gemotiveerd waarom verwerende partij gekozen heeft voor een termijn van twee jaar. Er wordt duidelijk aangegeven dat hoewel er geen gunstig gevolg werd gegeven aan verzoeksters aanvraag om toelating tot verblijf, zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Verder wordt ingegaan op verzoeksters gezinsleven. Waar verzoekster betoogt dat geen rekening werd

gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan haar geval en zij dienaangaande verwijst naar het feit dat zij jaren opgesloten zat, met de dood bedreigd werd en slachtoffer was van bijzonder ernstig huiselijk geweld, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er redenen zijn om aan te nemen dat de relatie niet van een leien dakje verloopt. Er wordt gemotiveerd dat de politie van Gent immers op 18/03/2016 werd opgeroepen naar aanleiding van familiaal geweld tussen het echtpaar. Volgens de verklaring van verzoekster aan de politie zou mijnheer Ö. (...) haar regelmatig slaan en haar ook gebruiken als seksslavin. Er wordt om die reden in de bestreden beslissing aangegeven dat het waarschijnlijk niet in het belang van verzoekster is om bij de echtgenoot te blijven.

Verzoekster kan verder niet voorhouden als zou zij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing niet gehoord zijn geweest.

Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de verklaringen die zij aflegde tijdens haar aantreffen op 18 maart 2016. Uit het PV van de politie te Gent blijkt duidelijk dat verzoekster wel degelijk werd gehoord. Verder blijkt dat niet alleen een PV werd opgesteld wegens illegaal verblijf, doch ook wegens feiten uit hoofde van 'feitelijkheden en lichte geweldsdaden'. Hieruit blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij geen dokter wenste te raadplegen en dat zij niet gewond was. Zij verklaarde verder dat haar man thuis gekomen is onder invloed van alcohol en cocaïne en hij daardoor verbaal en fysiek agressief werd naar verzoekster toe. Hij gaf haar een duw. Verzoekster verzocht de politie haar af te zetten bij haar zus aangezien zij de nacht niet bij haar echtgenoot wou doorbrengen. Zij werd derhalve overgebracht naar haar zus, doch tijdens de verplaatsing naar daar is aan het licht gekomen dat zij illegaal op het grondgebied aanwezig was.

Op 21 maart 2016 werd aan verzoekster andermaal een vragenlijst in het Turks voorgelegd, dat zij weigerde in te vullen en te ondertekenen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster er zelf voor geopteerd heeft om dit niet te doen, en aldus de verwerende partij niet kan verweten worden geen stappen ondernomen te hebben om haar te horen.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 163.529 van 4 maart 2016 als volgt:

"Verzoeker weigerde echter deze vragenlijst in te vullen. Wat ook de redenen zijn van verzoekende partij om deze vragenlijst niet in te vullen, dient vastgesteld dat verzoekende partij er zelf voor geopteerd heeft om dit niet te doen, en aldus de verwerende partij niet kan verweten worden geen stappen ondernomen te hebben om verzoekende partij te horen."

Na haar intake gesprek in het centrum voor illegalen te Brugge werden bovendien de nodige stappen ondernomen teneinde verzoekster met bijstand van een tolk te laten verhoren door de organisatie slachtoffer hulp en mensenhandel genaamd Payoke, om na te gaan of zij het slachtoffer is van mensenhandel. Een medewerker van die organisatie liet echter per e-mail van 25 maart 2016 weten dat verzoekster werd gehoord en dat zij duidelijk geen slachtoffer is van mensenhandel maar van intra familiaal geweld.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster een klacht heeft kunnen neerleggen aangaande de mishandelingen van haar man en dat die klacht werd doorgestuurd naar het parket (zie e-mail van 29 maart 2016 uitgaande van mevrouw D. S. (...) aan CID Landengroep 3)

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet kan voorhouden niet met voldoende waardigheid te zijn behandeld en als zou zij geen gehoor hebben gekregen, noch als zou zij geen bescherming hebben genoten en evenmin als zou haar niet de mogelijkheid zijn geboden een klacht neer te leggen.

De Raad oordeelde in diezelfde zin in het arrest met nummer 164.809 van 26 maart 2016:

"Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden niet met voldoende waardigheid te zijn behandeld, geen gehoor te hebben gekregen, geen bescherming te hebben gekregen en niet de mogelijkheid zou zijn geboden een klacht neer te leggen."

Daargelaten de vraag of de richtlijn 2012/29/EU directe werking heeft, toont verzoekster niet aan dat de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 ervan geschonden zouden zijn. Verzoekster verliest bovendien klaarblijkelijk uit het oog dat zij op illegale wijze op het grondgebied aanwezig was en geen verblijfsrecht genoot. Uit bovenstaande richtlijn kan niet worden afgeleid als zou verwerende partij haar, zonder dat zij daartoe enige aanvraag tot machtiging heeft ingediend, op het grondgebied zou moeten gedogen en haar, in strijd met de bepalingen van de vreemdelingenwet, geen inreisverbod zou mogen opleggen louter

omwille van het feit dat zij beweert het slachtoffer te zijn van intra familiaal geweld. De aangifte van een strafbaar feit en haar wil om indien dit in de toekomst het geval zal zijn, te willen deelnemen aan een strafprocedure scheppen geen rechten met betrekking tot de verblijfsstatus van het slachtoffer. Verzoekster verliest hierbij klaarblijkelijk nog uit het oog dat op verwerende partij, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, een plicht rustte een inreisverbod op te leggen daar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan

Uit de overweging 10 van die richtlijn blijkt het volgende:

“Deze richtlijn heeft geen betrekking op de voorwaarden voor het verblijf van slachtoffers van strafbare feiten op het grondgebied van de lidstaten. (...) De aangifte van een strafbaar feit en de deelname aan een strafprocedure scheppen geen rechten met betrekking tot de verblijfsstatus van het slachtoffer.”

De Raad oordeelde in diezelfde zin in het arrest met nummer 164.809 van 26 maart 2016:

“Daargelaten de vraag ‘of’ de richtlijn 2012/29/EU directe werking heeft, toont verzoekster niet aan dat de richtlijn geschonden zou zijn. Verzoekster betwist niet dat zij op illegale wijze op het grondgebied aanwezig is en niet over een verblijfsrecht beschikt. Uit de richtlijn blijkt niet dat verwerende partij verzoekster dient te gedogen op het grondgebied omwille van het feit dat zij beweert het slachtoffer te zijn van intra familiaal geweld en een klacht wenst in te dienen. Ook haar wil om deel te nemen aan een strafprocedure schept geen rechten met betrekking tot de verblijfsstatus van het slachtoffer (zie overweging 10 van de richtlijn).

Bijgevolg wordt prima facie geen schending van de hierboven aangehaalde artikelen aannemelijk gemaakt.”

Verder merkt verwerende partij op dat verzoekster zich niet op de Terugkeerrichtlijn kan beroepen, omdat die richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en zij niet aantoont dat de door haar aangevoerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Verzoekster kan tot slot, zoals supra blijkt, niet voorhouden als zou haar hoorrecht geschonden zijn, daar zij gehoord werd.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

3.3.1. De verzoekster kan zich niet beroepen op artikel 59.3 van het Verdrag van Istanbul, aangezien de wet van 1 maart 2016 houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011, waarbij het Verdrag van Istanbul door België werd goedgekeurd, pas op 9 juni 2016 in het Belgisch Staatsblad werd bekendgemaakt en het voor België pas op 1 juli 2016, en dus na het nemen van de bestreden beslissing, in werking is getreden.

Het middel is, wat dit betreft, onontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij genoegzaam wordt toegelicht dat er een risico op onderduiken is en dat de duur van het inreisverbod, met name twee jaar, proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

In zoverre de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de (formele) motiveringsplicht heeft geschonden *“door niet te motiveren waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend ondanks de haar gekende feiten, eigen aan de zaak”*, is het middel niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, doch tegen de op dezelfde datum aan de verzoekster ter kennis gebrachte beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en kan het om die reden niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien komt het evident voor dat wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekster eerder niet was ingegaan op een uitnodiging door de stad Gent om een bevel om het grondgebied binnen een termijn van zeven dagen te verlaten te betekenen, omwille van een risico op onderduiken geen termijn wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat hieromtrent, gelet op de beperkte discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ter zake heeft - met name het geven van een termijn van nul tot zes dagen – geen verdere motivering vereist is.

In zoverre de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de (formele) motiveringsplicht heeft geschonden *“door niet te motiveren waarom verzoekster niet aan preventieve maatregelen in de zin van artikel 74/14, §2 Vw. onderworpen werd”*, is het middel niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, doch tegen de op dezelfde datum aan de verzoekster ter kennis gebrachte beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en meer bepaald tegen de beslissing tot vasthouding die hiervan deel uitmaakt en waaromtrent de Raad geen rechtsmacht heeft. Bijgevolg kan ook deze grief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom in het licht van haar individuele omstandigheden voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt gekozen. Zo wordt erin gewezen op het risico op onderduiken, op de omstandigheid dat de verzoekster, hoewel er geen gunstig gevolg werd gegeven aan de door haar op 14 april 2014 ingediende vraag om toelating tot verblijf op basis van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België verblijven”*, op het belang van de immigratiecontrole en op het gegeven dat *“(u)it onderzoek van het dossier blijkt (...) dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar”*, waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat zij in België een echtgenoot heeft die haar regelmatig zou slaan en haar zou gebruiken als seksslavin.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 en 47 van het Handvest, het hoorrecht en de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de Slachtofferrichtlijn.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Te dezen wordt aan de verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekster, samen met de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd afgegeven. In deze beslissing wordt, wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, verwezen naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en wordt, net zoals in de bestreden beslissing, gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekster voert, met verwijzing naar artikel 3.7.7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en naar artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet, aan dat het risico op onderduiken de verwijderingsprocedure voorafgaat en dat er *“enkel een risico op onderduiken (is) indien de onderdaan van een derde land reeds het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering”* en dat zij *“nooit het voorwerp (heeft) gevormd van een procedure tot verwijdering”*, zodat *“niet gesteld (kan) worden dat er een risico op onderduiken is in haar geval”*.

Zij maakt evenwel een verkeerde lezing van artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet, dat het risico op onderduiken definieert als *“het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen”*. In casu maakt de verzoekster het voorwerp uit van een procedure tot verwijdering en wordt zowel in de bestreden beslissing als in de op dezelfde datum genomen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) met objectieve en ernstige elementen gemotiveerd waarom haar geen termijn kan worden toegekend om het grondgebied te verlaten, met name omdat zij niet inging op verschillende uitnodigingen van de stad Gent om het bevel van 10 juni 2015 te betekenen, haar echtgenoot wel langskwam en verklaarde dat *“zij met de noorderzon was verdwenen”*, het niet duidelijk is of zij een permanente verblijfplaats heeft en zo ja waar en *“(h)et feit dat zij nu door de politie is aangetroffen in de woning van haar echtgenoot, (niet) betekent (...) dat ze daar permanent verblijft”*. De verzoekster toont niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn, temeer nu bovendien uit emailverkeer, dat zich in de stukken van het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekster *“ergens in Gent zou vertoeven”*. Waar de verzoekster nog stelt dat zij *“sinds zij op het grondgebied was (werd) opgesloten in de echtelijke woning”* en zij *“nooit uit vrije wil (heeft) kunnen vertrekken of zich naar de gemeente begeven”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet vermag het oordeel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennelijk onredelijk te beschouwen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Ook het feit dat zij zichzelf zou hebben aangeboden bij de politie op 17 maart 2016 wordt niet gestaafd noch bevestigd in de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken blijkt dat de verzoekster op 18 maart 2016 werd aangetroffen in illegaal verblijf op het adres van haar echtgenoot. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert dienaangaande dat het feit dat de verzoekster daar werd aangetroffen niet betekent dat ze daar permanent zou verblijven. De verzoekster toont niet aan dat deze motivering is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat haar op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, reden waarom haar een inreisverbod werd opgelegd.

Een schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

3.3.3.2. De verzoekster betoogt dat, gelet op het feit dat zij het slachtoffer is van genderspecifiek geweld, jarenlang werd opgesloten, fysiek en seksueel misbruikt is, de hulp inroept van de ordediensten, en wordt aangehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied zonder gehoord te worden, de bestreden beslissing onderzocht dient te worden vanuit de fundamentele grondrechten. Zij stelt dat zij, toen zij aangifte deed van het door haar echtgenoot gepleegde geweld, geen toegang kreeg tot een tolk, er geen klacht werd genoteerd en opnieuw van haar vrijheid werd beroofd, ditmaal door de Belgische staat en met het oog op verwijdering waar bovenop zij een verbod wordt opgelegd om de komende twee jaar het land en de Unie te betreden, terwijl zij als slachtoffer enkele Europese waarborgen geniet. Zij meent dat zij discriminatoir werd behandeld doordat *“er zonder enige proportionaliteitstoets voorrang werd gegeven aan dwangmaatregelen op grond van haar verblijfsstatus”*, dat zij *“geen rechten op informatie bij eerste contact met een bevoegde overheid genoten (heeft)”*, dat de bestreden beslissing haar recht om te worden gehoord ondermijnt en dat haar recht op bescherming als slachtoffer werd geschonden, waardoor zij *“geen doeltreffende voorziening in rechte (heeft) genoten om de strafbare feiten waarvan zij slachtoffer is behandeld te zien door het gerecht”*. Volgens de verzoekster schenden haar terugkeerverplichting zonder termijn voor vrijwillig vertrek en haar verwijdering naar Turkije met een inreisverbod van twee jaar, zonder dat zij effectief gehoord werd door het gerecht naar aanleiding van de strafbare feiten, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 47 van het Handvest nu de verwerende partij, indien zij *“effectief zou gehoord geweest zijn voordat de bestreden beslissing genomen werd (...) over de nodige informatie beschikt (zou) hebben die haar in staat zou gesteld hebben rekening te houden met de nood aan slachtofferbegeleiding, het risico op secundaire victimisatie, en de nood om te kunnen meewerken aan het strafrechtelijke onderzoek tegen haar man”*.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit het door de politie te Gent op 18 maart 2016 opgestelde proces verbaal blijkt immers dat zij wel degelijk werd gehoord. Dit proces-verbaal werd overigens niet alleen opgesteld wegens illegaal verblijf, doch ook wegens *“feitelijkheden en lichte gewelddaden”*. De verzoekster verklaarde aan de politie dat zij geen dokter wenste te raadplegen en niet gewond was. Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat op 21 maart 2016 aan de verzoekster een vragenlijst werd voorgelegd in het Turks die zij evenwel weigerde in te vullen en te ondertekenen. Daarenboven kreeg de verzoekster ondertussen ook de mogelijkheid om met bijstand van een tolk te worden gehoord door de organisatie slachtofferhulp en mensenhandel (Payoke) die per mail liet weten dat de verzoekster geen slachtoffer is van mensenhandel maar van intra-familiaal geweld. Bij de behandeling van de vordering tot schorsing die de verzoekster bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad heeft ingediend tegen de samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebrachte beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd ter terechtzitting bevestigd dat aan de verzoekster de gelegenheid wordt gegeven om klacht neer te leggen. Aldus kan de verzoekster bezwaarlijk voorhouden niet met voldoende waardigheid te zijn behandeld, geen gehoor te hebben gekregen, geen bescherming te hebben verkregen en niet in de mogelijkheid te zijn gesteld om een klacht neer te leggen.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekster minder nadelige beslissing te nemen. *In casu* toont de verzoekster niet aan dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij niet gehoord werd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Zij betwist niet dat zij illegaal op het grondgebied verblijft en maakt evenmin aannemelijk dat zij een verblijfsrecht zou kunnen bekomen, wel integendeel nu zij verklaart niet meer bij haar echtgenoot te willen inwonen. In zoverre de verzoekster meent dat zij haar rechten als slachtoffer niet kon uitoefenen, wordt er op gewezen dat die mogelijkheid haar ondertussen wel geboden is. Zij is namelijk gehoord door Payoke, kon een vragenlijst in het Turks invullen en kan klacht neerleggen tegen haar echtgenoot. De verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing

werd genomen informatie kon aanbrengen waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon overwegen om de bestreden beslissing niet te nemen of om bij het nemen ervan te voorzien in een andere, kortere, duur van het inreisverbod. Het feit dat zij de gerechtelijke procedure tegen haar echtgenoot wenst te volgen biedt haar geen perspectief tot een verblijfsrecht aan. Bovendien toont de verzoekster niet aan dat zij de gerechtelijke procedure niet verder zou kunnen opvolgen via een advocaat naar keuze, noch dat zij via haar advocaat niet zou kunnen meewerken aan en participeren in het strafrechtelijk onderzoek tegen haar echtgenoot.

Voorts wordt er op gewezen dat uit de Slachtofferrichtlijn niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekster op het grondgebied dient te gedogen omwille van het feit dat zij beweert het slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld en een klacht wenst in te dienen. Ook de wil van de verzoekster om deel te nemen aan een strafprocedure tegen haar echtgenoot schept geen rechten met betrekking tot de verblijfsstatus van het slachtoffer (zie overweging 10 van de richtlijn).

Aldus wordt een schending van de artikelen 1 en 47 van het Handvest en van de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de Slachtofferrichtlijn, daargelaten de vraag of laatstgenoemde richtlijn directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, en van het hoorrecht niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 en 47 van het Handvest, het hoorrecht en de artikelen 1, 4, 7, 10 en 18 van de Slachtofferrichtlijn, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. De verzoekster maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN